

EENE MERKWAARDIGE MONSTRUOSITEIT.

DOOR

Dr. H. VAN CAPPELLE Jr.

Niet alleen gedurende het leven, doch ook reeds gedurende de ontwikkeling zijn alle levende wezens aan schadelijke invloeden blootgesteld. Dezelfde oorzaken, die gedurende het leven van het dier ontsteking, te sterke of te geringe voeding en groei der organen ten gevolge hebben, kunnen in de ontwikkelingsperiode dikwijls dezelfde verschijnselen te voorschijn roepen. Hoe vroeger in de ontwikkeling zulke invloeden zich doen gelden, van des te ingrijpender aard de gevolgen voor het toekomstige dier zullen zijn. Wanneer bijv. reeds vóórdat alle organen der vrucht aanwezig zijn of — zooals de embryoloog dit uitdrukt — zich aangelegd hebben, de zooeven genoemde ziekelijke verschijnselen optreden, dan zal de ontwikkeling der organen belemmerd worden en de meest abnormale toestanden zullen te voorschijn kunnen geroepen worden. Wordt nu de vrucht, niettegenstaande deze ziekelijke invloeden rijp, dan is zij misvormd en spreekt men van een monstruositeit.

Reeds sedert langen tijd maken zulke monstruositeiten, die, vooral wanneer het den mensch geldt, meestal niet zonder een zekeren afschuw beschouwd worden, een onderwerp van nauwkeurige studie uit, en wij denken hier onwillekeurig aan ISIDORE GEOFFROY ST. HILAIRE, den grooten franschen natuurphilosoof, die reeds in het jaar 1832 een groot werk over monstruositeiten in het licht gaf.

Deze geleerde toonde aan, dat de monstruositeiten, die men bij menschen en dieren waarneemt, zóó volkomen op elkander gelijken, dat men voor beiden dezelfde classificatie en dezelfde bena-

mingen gebruiken kan, hetgeen er op wijst, dat in beide gevallen dezelfde schadelijke invloeden storend op de ontwikkeling der vrucht kunnen inwerken.

De waarheid van dit belangrijk verschijnsel bleek mij o. a. duidelijk, toen ik dezer dagen in de gelegenheid was bij een kuiken eene monstruositeit waar te nemen, die bijna volkomen geleek op een abnormale menschelijke vrucht, welke vrolijk in zijn belangrijk werk: *de Vrucht van den Mensch* enz. afbeeldt, en die merkwaardig genoeg is om er de lezers van dit tijdschrift mede in kennis te stellen.

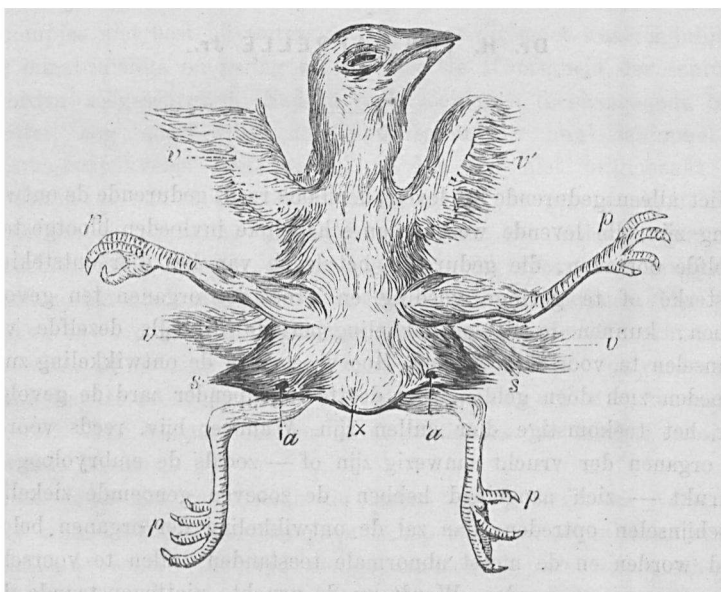

Fig. 1.

<i>a.</i> De aansproeningen.	<i>s.</i> De beide stuiten.
<i>v.</i> De vleugels van het rechter individu.	<i>p.</i> De pooten van het rechter individu.
<i>v¹.</i> De vleugels van het linker individu.	<i>p¹.</i> De pooten van het linker individu.

Gelijk wij uit fig. 1 zien, die het monster, op den rug liggende, voorstelt, hebben wij hier een voorwerp voor ons, dat vier pooten en vier vleugels bezit, terwijl uit de aanwezigheid van twee stuiten blijkt, dat wij niet te doen hebben met één individu, dat een dubbel getal ledematen bezit, doch met *twee* dieren, die geheel met elkander vereenigd zijn. Nog duidelijker kan men dit in fig. 2 zien, waarin ik het voorwerp, ontdaan van de huid, op den buik liggende heb afgebeeld.

De beide individu's zijn volkomen ontwikkeld, voor zoover het achterste deel des lichaams betreft; van een borstbeen is noch bij het ééne, noch bij het andere dier een spoor te ontdekken, doch de ribben der rechterzijde van het ééne individu vormen met die der linkerzijde van het andere één doorlopend geheel, zoodat de lichaams-holten der beide dieren in elkanders verlengde liggen. De beide halzen zijn, zooals wij in fig. 2 zien, normaal ontwikkeld en zijn zoodanig met elkander vereenigd en door een gemeenschappelijke huid omgeven, dat wij bij het beschouwen van fig. 1 slechts één hals voor ons meenen te hebben.

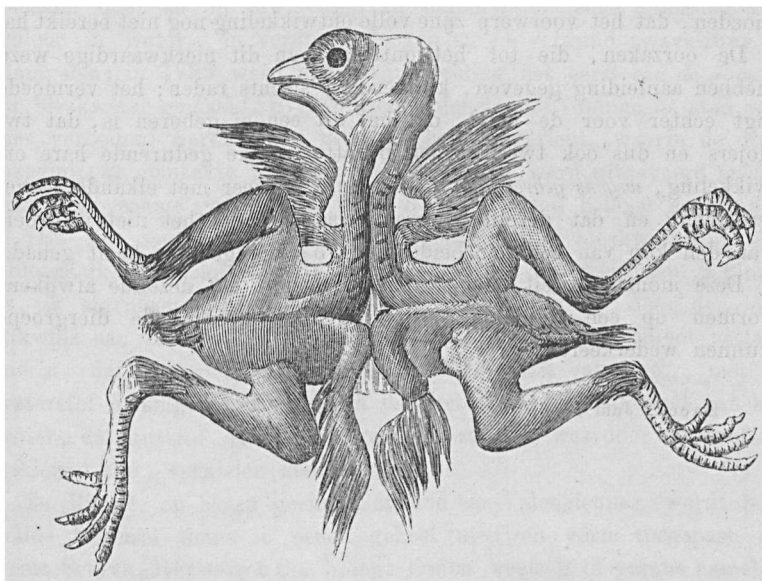

Fig. 2.

Wat ons echter het merkwaardigst en het verwonderlijkst van alles voorkomt, is de aanwezigheid van slechts één kop, die mij bijzonder groot toeschijnt en op eene eigenaardige wijze met de beide halzen verbonden is; het achterhoofdsgat is nl. bijna tweemaal groter dan in normale omstandigheden, hetgeen te begrijpen is, daar twee ruggemergskanalen er in uitmonden en aan beide zijden van dit gat bevindt zich eene kleine verhevenheid (achterhoofdsknobbel), welke voor de verbinding met den eersten halswervel dient.

Bij het openen der buikholten leerden wij niet minder interessante verschijnsels kennen; er was nl. slechts één hart aanwezig, dat normaal ontwikkeld was en aan weerszijden waarvan zich twee kleine longen bevonden. In het midden lag de maag, die naar voren in twee slokdarmen en naar achteren in twee dunne darmen overging.

Het merkwaardige voorwerp is, volgens getuigenis van den schenker, niet uit zichzelf uit het ei gekomen, doch werd er uitgenomen, nadat reeds de 28ste dag verstreken was, welke omstandigheid — gevoegd bij het feit, dat in de lichaamsholte nog een betrekkelijk groote hoeveelheid voedingsdojer lag opgesloten, die het lichaam op de plaats, in fig. 1 door een $\times$ aangeduid, een weinig deed uitpuilen — ons doet vermoeden, dat het voorwerp zijne volle ontwikkeling nog niet bereikt had.

De oorzaken, die tot het ontstaan van dit merkwaardige wezen hebben aanleiding gegeven, kunnen wij slechts raden; het vermoeden ligt echter voor de hand, dat het uit een ei geboren is, dat twee dojers en dus ook twee kiemen bevatte, welke gedurende hare ontwikkeling, *wegens gebrek aan ruimte*, min of meer met elkander samengroeiden, en dat dezelfde oorzaak waarschijnlijk het niet uitgroeien van den kop van een der beide embryo's ten gevolge heeft gehad.

Deze monstruositeit bewijst ons op nieuw, dat dezelfde afwijkende vormen op een duidelijke wijze bij de verschillende diergroepen kunnen wederkeeren.

Sneek, Juni 1886.
